

Maar, daarmee heb je geen beheersing. Je hebt training, maar geen beheersing. Die beheersing krijg je pas, wanneer je in staat bent om je eigen concentratie in de gedachte zó sterk te maken dat geen bijkomende indrukken meer worden toegeleten.

Nu zult U zeggen: ja, maar dat is erg moeilijk. We zullen heel vaak ontdekken, dat iemand, die intens iets beschouwt, blind is voor de rest van de wereld. En ik wil niet zeggen oostindisch doof of oostindisch blind, maar het lijkt er wel op. Zo iemand kan dan, naast zich, allehand dingen doormaken, er kunnen auto's op elkaar rijden, er kan een vliegtuig naar beneden vallen, die man is zó geconcentreerd, die ziet alleen dat éne punt. Wanneer hij zich bewust is, dat hij dat éne punt wil zien en niets anders, dan is dit een bewijs van beheersing van de zinnen.

Bovendien blijkt in dit geval, dat die mens dus uitsluit. Hij hoort namelijk niets meer, wat niet met zijn onderwerp samenhangt. Zijn eigen gevoeligheid is aanmerkelijk veranderd. Je kunt hem een prik met een naald geven, hij doet hoogstens een keer zó, maar hij blijft kijken. Het dringt niet meer tot hem door.

En als je het dus hebt over beheersing van de zintuigen, dan ga je inderdaad met deze voorbeelden de goede kant uit.

Ik weet niet, of U weleens hebt meegemaakt zo'n onderwetse yzerfabriek; U weet wel, waar zo'n enorme stoomhamer staat te ponsen, waar snijmachines ratelen, boormachines bezig zijn. Maar nu moet U eens opletten. Daar staan mensen, die werken de hele dag midden in dat lawaai en die staan gewóón met elkaar te praten. Niet hard, niet schreeuwend, zoals U zoudt moeten doen, ze praten op heel normale toon en ze verstaan elkaar uitstekend. U bent daartoe niet in staat, U ziet die monden wapperen, maar U verstaat niets. Hoe komt dat? Deze mensen, zo zegt men, zijn aan dit lawaai gewend. Maar wat betekent dat? Dat betekent dus, dat ze automatisch die achtergrond erkend hebben en útschakelen. Zij zijn ongevoelig geworden voor een bepaald trillingspatroon, kunnen daardoor daarvan verschillende trillingen opnemen, normaal opnemen, onverschillig da feite de hoge geluidsoverlast.

Nu weet ik wel, dat kan schade brengen aan het oor, dat zware geluid, maar daar gaat het ons op dit ogenblik niet om. Het gaat om het feit, dat iemand dus in staat is, zijn gehoor te richten op een bepaalde trilling, en dan al het andere uit te schakelen. Ook hier hebben we weer een beheersing, die bij deze mensen uit nood wordt geboren en niet door training. Maar ook Uzelf zoudt kunnen leren, om iets dergelijks te doen.

En nu blijkt, dat er mensen zijn, die dat automatisch leren. Tegenwoordig heb je niet zo veel onderwetse marconisten meer. Maar vroeger had je die mensen, die zaten daar te luisteren naar een vonkzendertje en dat ding pr-pr-de dan in Morse en dan gebeurde het weleens, dat daar ook een muziekstation tussendoor kwam, Langenberg b.v. of Droitwich. Maar deze mensen gingen automatisch door met het noteren van die signalen, dat was volledig gescheiden. Sommigen hoorden de muziek in feite niet, ze wisten, dat ze er was, maar ze hoorde ze niet, anderen splitsten hun bewustzijn en gingen als het ware een deel van deze morsesignalen overdragen naar een ander zintuig, dat werd een soort lichtkrantje. Ze knepen de ogen wat meer en ze waren zelfs in staat, wanneer ze door een fout een aantal tekens misten, die als het ware terug te halen. Een training, zeker. Maar het bewijst dus, dat we ook het gehoor kunnen beheersen.

En wanneer we tot die beheersing bewust willen komen, zullen we het ook moeten trainen. En het eenvoudigste is daarbij: een bepaald standaardgeluid gewoon bewust niet willen horen. Wandel eens een keer langs een verkeersweg. Er zingt een vogel. Zeg tegen Uzelf: ik wil alléén die vogel horen, niet het geluid van het verkeer. Of: ik wil niets zien xxxxx en niets horen van al dat gerommel en geroezes hier rond me, ik wil dié éne stem of dié éne toon horen, en verder niets. In het begin gaat dat erg moeilijk, maar op een gegeven ogenblik krijgt U het te pakken.

En dat geeft dan weer grote voordelen. Want omdat je geconcentreerd luistert op een bepaald trillingsniveau - dat is erg belangrijk - kun je alle andere útschakelen. Je kunt dan, als het ware met eigen volutie, dus bijna willekeurig, uit een geheel van stemmen bijvoorbeeld éen stem uitfilteren. Je kunt uit een geheel van indrukken, dat op je afkomt, éen bepaalde indruk volledig scherp verwerken.

U zegt: ja, wat heb ik eraan? Maar, misschien hebt U weleens meegemaakt zo de verschillende manieren van etalage-maken. Er zijn mensen, die hebben fantastisch mooie dingen in hun etalage. Neem een juwelier b.v. Daar liggen plateau naast plateau vol met de mooiste breloques, met horloges, ringen met edelstenen, met halfedelstenen, robijn, smaragd, enfin, noemt U maar op. Je kijkt, het glinstert en je ziet niets. Neem nu éen zo'n sieraad en concentreer je daarop. Er zijn een paar Parijse juweliers, die hadden daar vroeger een handje van. Die hadden in éen grote etalage éen of twee sieraden liggen, meer niet.

Dan gaat het ineens spreken. Je gaat het bewust zien, d.w.z. je gaat details waarnemen. In die volle stalage zeg je misschien: nou, daar ligt een mooi saffieren colliertje. Maar zie je, hoe ze gezet zijn? Zie je de zetting van die stenen, zie je, hoe ze precies afgestemd zijn op elkaar? In die massa zie je het niet. Zodra het alleen licht, zie je het, dan wordt je je bewust van de details.

En dat is nu hetzelfde wat je kunt doen met geluid. Je kunt het ook met geuren doen, je kunt het met alles doen, wat zintuigelijk is. Je kunt leren je te concentreren op één bepaald iets. En wanneer je daarbij dus dat éne, met uitsluiting van het andere, waarneemt, wordt je je plotseling bewust van allehand kleinheden, die erbij behoren en waardoor de aard en de kwaliteit ervan bepaalde worden.

In een aantal, meer esoterische richtingen bestaat ook deze training van de zintuigen. Soms gaat dat gepaard met training van het geheugen. Oude padvindders in de zaal? Nou, niet veel, jammer. Want die hebben ongetwijfeld het kimpel wel eens gespeeld. Het kimpel dat is doodeenvoudig: een aantal voorwerpen neerleggen, 't plateautje na een paar seconden afdekken en dan precies opsommen, wat er ligt. Dat zijn meestal geen scherp verschillende voorwerpen. Het kunnen een aantal steentjes zijn van verschillende kwaliteiten en vorm, die je moet beschrijven. Dat is een geheugentraining dus. Maar, wanneer kun je dat? Wanneer je bewust elke andere waarneming uitsluit. Je kunt het beeld blijven behouden.

En dat geldt niet alleen maar voor zintuigelijke waarnemingen zonder meer. We hebben in onszelf een groot aantal, noem het referenties, of associaties, waardoor we beelden of delen van beelden hebben vastgelegd. En nu is de grote moeilijkheid, dat we die gaan reproduceren onder allehand invloeden van buitenaf. Ze zeggen weleens: liefde is blind. Liefde is niet blind. Maar liefde vertaált elk ingekomen symbool emotioneel en daardoor in een ideaal, dat nimmer reél zal kunnen bestaan. Daarop berust dat eenvoudig. Nu kun je zeggen: wat is liefde? Nu, die liefde is in negen van de tien gevallen, wanneer ze blind is, hartstocht. Dat is doodgewoon hartstocht, die wordt afgewisseld of aangevuld door gewoonte. Dáár krijg je blindheid uit.

Maar, dan heb je wel een beeld. Maar dat beeld hoort helemaal niet thuis bij de dingen, die je werkelijk ziet. Maar het creëert ook een idee aan behoefte, dat niet reél bestaat. Weet U, wat de beste methode is, om een dikke damm slagroom te laten eten? Stel haar op dieet. Vóór die tijd kon ze die dingen niet luchten of zien, nu mág het niet meer, nu wordt ze plotseling begerig. Alle indrukken, die ze vroeger heeft gehad, elke smaakherinnering van vroeger wordt geïdealiseerd, gesublimeerd tot een nieuw beeld en er ontstaat een voortdurend begeren. Die vrouw is voortdurend met zichzelf in strijd, als er maar een banketbakker in de buurt is.

En dan vraagt U: is dat geestelijk nou belangrijk? Ja, dat kan geestelijk van belang zijn. Per slot van rekening, hoeveel hartstochten van de mens - en dan kunnen we ze op elk terrein hebben: haat, liefde, noemt U ze maar op - worden eigenlijk niet gestimuleerd juist door het feit, dat we met dergelijke verbodsbepalingen zitten. Dat we zitten met allehand remmingen en dat we daardoor komen tot blindheid. We gaan onze eigen gedachten in de plaats stellen van wat we waarnemen.

Is dit nog ergens aanvaardbaar, zover? Goed.

Nu moeten we dus voor onszelf eerst eens uit gaan vinden: hoe kan ik mijn zinnen beheersen? En nu niet alleen meer 'zin' in de richting van de zintuigen, maar ook van lust, b.v. Lust kan ik beheersen op het ogenblik, dat ik besef, wat zij is. Maar, zolang ik mij laat verblinden door allehand associaties, die uit mezelf zijn, zal ik nooit tot een beheersing kunnen komen.

En zoals dat stoffelijk geldt, zo geldt dat eigenlijk ook geestelijk. We hebben nl. altijd de neiging om, wat we ook ontvangen, aan te vullen. Er zijn zelfs mensen, die ontvangen hun salaris en onmiddellijk zien ze hun tekorten, hè? Een heel gewoon verschijnsel. Ik dacht, in Uw dagen nog net zozeer als vroeger. Je kijkt dus niet naar de dingen zelf. Maar, dat betekent ook, dat je je sterk concentreert op een wijze, die niet juist is. Je concentratie is niet gericht op datgene, wat je ontvangt, maar op datgene, wat je zou willen ontvangen. Zoudt willen zien, ruiken, horen, voelen, geestelijk doormaken of wat anders.

Neem nu een zeer eenvoudig beeld: de helderziendheid. Wanneer iemand helderziedig is, dan kan dat in heel veel verschillende dingen niteenvallen, zoals U weet. Er zijn mensen, die zien aan een ander, dat hij ziek is. Dan zeg je: ja, maar dat is krankzinnig. De dokter moet hem onderzoeken en die mens kijkt er naar en zegt: hij heeft dat en dat. Hoe weet je het? Ja, ik weet het niet, maar ik zie het.

Hoe komt dat? Deze mensen doen in feite aan wat je zoudt kunnen noemen microphysionomie. Zij zien de kleine details. Maar, omdat hij niet afzonderlijk zit te kijken naar: zijn daar rimpeltjes, is er een huidschilfering aanwezig, is dat een kleurvertekening, hoe zijn de aderen, wat is de stand van de ogen, al die dingen bij elkaar, maar de totaalindruk neemt, kan hij het vertalen. Op het ogenblik, dat diezelfde mens zou gaan proberen, om al die tekenen afzonderlijk te zien en op te sommen, komt hij niet meer tot een conclusie. Dan ontstaat een grote onzekerheid en wat meer is, hij weet eigenlijk niet meer, hoe het zou moeten zijn. Want die rimpels, die kunnen hiérbij horen en dáárbij horen, en die huidschilfering, dat kan van alles zijn: dat kan een kwestie zijn van uitdroging, het kan adervernauwing zijn, het kan een aandoening van de huid zelf zijn, noem maar op. Duizend en een mogelijkheden, tekorten b.v. is het B-complex, kun je ook die huiduitslag van krijgen. Dan ga je je afvragen: wat is het? Op het ogenblik, dat je het je afvraagt, ga je het redeneerproces inschakelen.

De mens, die waarneemt met de microphysionomie, 'vertaalt' niet. Hij neemt het totaalbeeld op, ontleedt het niet en associeert op dit totaalbeeld zonder de behoefte te hebben, dit totaalbeeld eerst te beredeneren, dus in deeltjes en details te bezien. Dat klinkt misschien allemaal een beetje geestelijk.

En nu komen we bij helderziendheid. Weet U, wat het leuke bij helderziendheid is? als iemand dat begint te krijgen? Dan kijkt hij en dan ziet hij opzij van zich iets gebeuren. Dan kijkt hij daarnaar en dan is het weg. Weet U waarom? Doodgewoon, die indruk, die opzij van het gezichtsveld wordt geïnterpreteerd, is niet van materiele aard. Ze wordt danook niet opgenomen met het oog, maar met, meestal een van de chakrums, soms met gewoon de aura, de uitstraling van de mens, waarin een variant ontstaat en dat wordt visueel vertaald. Op het ogenblik, dat wij er naar kijken, dus willen zien, drukken we elke binnenkomende boodschap opzij, behalve die van onze ogen. En die kunnen het niet zien, want het is niet in het vlak van de visuele gevoeligheid, het ligt niet in het trillingsvlak, dat het oog kan waarnemen.

Ook hier geldt dus weer, dat we een zekere beheersing nodig hebben. En als je die beheersing goed wilt analyseren, dan is het eigenlijk het vermogen om éérs te nemen en te associëren en pas daarna te ontleden en te evalueren.

En dat is ook weer moeilijk. De meeste mensen willen graag onmiddellijk denken over iets. Maar je moet leren, een soort spons te zijn. Het betekent, dat je bij bepaalde vormen van waarneming je je eigen associatieve geheel eigenlijk spontaan moet laten reageren. Ik neem waar, ik ben een camera, ik zie, ik registreer. Ik weet niet, wát ik zie, ik weet niet, wát ik registreer. De afdruk ontstaat in de film in mijn bewustzijn en kan dan, meestal met de stem, verbaal naar buiten worden gebracht. Dat is de beste methode om te werken.

Hier hebben we dan een methode gevonden, die ook kan werken, wanneer ik b.v. te maken heb met zinnelijkheden van allehand aard, of het nu eten, drinken is of wat anders. Wanneer ik die dingen doe, dan heb ik in mijzelf iets, wat mij daartoe aanspoort. Er zijn natuurlijk gevallen, waarbij de lichamelijke factoren een rol spelen. Neem nu iemand, die 'sneeuw', heroïne, cocaïne e.d. gebruikt. Daar ontstaat een lichamelijke behoefte, omdat een lichamenlijk evenwicht verstoord wordt. Er zijn bepaalde alkaloiden, die allehand processen veroorzaken. Maar in de praktijk is het toch wel zo, dat de begeerte voor een groot gedeelte toch ook veroorzaakt wordt, niet alleen door die zwakheid, maar door de illusie van meer dan normaal goed zijn, wanneer je dit gebruikt. Dat is dus het nadeel van de 'user'. Het is niet alleen maar de behoefte, die hij heeft, een lichamenlijke moeilijkheid, het is vooral de enorme spanning, die hij doormaakt, omdat hij het gevoel heeft: als ik maar één prik heb, of als ik maar een paar snuifjes heb, dan ben ik weer helemaal mijzelf, dan ben ik weer méér dan een ander.

En zo heb je dat ook met allehand reacties op je omgeving. We lachen misschien wel eens een keer, wanneer we mensen zien, die zo ontzettend op dieren zijn. En nu bedoel ik niet een normale mens-dier verhouding, die vriendschappelijk kan zijn, maar waarbij het dier dus een dier blijft en de mens een mens. Maar je hebt mensen, die eigenlijk in het dier een mens willen gaan zien. En dan is het heel erg moeilijk vaak, om dat syndroom - want dat is het - te doorbreken. Maar wat is nu eigenlijk de situatie? Deze mensen ervaren bij hun medemensen een contactarmoede. Dit komt, omdat ze niet in staat zijn, het werkelijkheidsbeeld, dat zich vanuit de wereld aan hen presenteert, te aanvaarden. Het resultaat is, dat ze aan het dier het ideaal toekennen, dat in hén bestaat en gewoon blind zijn voor alle andere dingen.

Hebt U wel eens gehoord, dat duiven het symbool van de vrede zijn? Hebt U ze wel eens onder elkaar bezig gezien? Dat is nog veel erger dan de zitting van een parlement of zo. Vele vriendschappelijkheden afgewisseld met felle aanvallen. "Een hond is trouw!" Een hond is helemaal niet trouw. Maar een hond heeft de behoefte, om ergens bij te horen. En zolang er iemand is, die hem een meerwaardigheid voorspiegelt, gepaard gaande met een aanvaarding, dus beantwoordend aan het instinct van het dier, is die hond van jou. Maar er zijn mensen, die het handig kunnen en die kunnen honden, die een heel lange tijd bij een baas zijn, heel gemakkelijk weglukken. 't Gebeurt niet zo vaak, dat geef ik toe, maar het is mogelijk. Een kat? Een kat is dom, eigenzinnig, zeggen de mensen vaak. Maar dat is helemaal niet waar. Kijk eens, een kat is natuurlijk een wezen, dat alleen wil zijn. Die kat kent twee dingen. In de eerste plaats de familiedrang, dus een beperkte, kleine kring, waarmee lichamelijke contacten worden gezocht, waarmee uitwisseling van gevoelens en behoeften plaats vindt en daarnaast een behoorlijk isolement en een kringetje, dat 'van mij' is, dat mijn persoonlijk gebied is. En zolang ik daar rekening mee houdt, is die kat de beste, die je hebben kunt. Die kat, die adopteert jou, jij niet de kat, zeggen de mensen. Dat is helemaal niet waar. Kijk eens, die kat kiest U uit, omdat U antwoord geeft. En dat betekent, dat ze Uw geur associeert met zichzelf. Groepsverband. Het betekent verder, dat U reageert op haar geluiden op een wijze, waarop zij kan reageren. Ze verstaat U niet - ja, er zijn mensen, die zeggen, je kunt een kat een hele hoop vertellen en ze verstaat het precies, maar dat is natuurlijk niet waar - maar die kat associeert geluiden en stemmingen met jacht signalen of met rust signalen. Daardoor kan die kat op U reageren.

Dan zijn er mensen, die zeggen: ja, maar die kat is zó verstandig, die weet het allemaal precies. Die kat is verstandig 'als kát', maar niet als een mens. Zodra je er een mens van maakt, dan doe je dat, omdat je zélf dus geen contact hebt met mensen, die jij kunt aanvaarden. Nu kun je eigenschappen, die je bij mensen meent te vermissen, bij de dieren leggen.

Dat is net hetzelfde als mensen, die een ideale maatschappij nastreven. Er is een ideale maatschappij denkbaar natuurlijk. Maar die is alleen denkbaar, wanneer er ideale mensen zouden zijn. Omdat er geen ideale mensen zijn, is er geen ideale maatschappij denkbaar. Maar, wat doet zo iemand nu? Die zegt: Ja, bij óns kan dat niet, maar in China, in Rusland, de Verenigde Staten, dáár kan het wél. Met andere woorden: ik sluit mijn ogen voor de werkelijkheid, ik projecteer mijn eigen denkbeelden naar elders en laat daardoor mijn gedrag bepalen in een werkelijkheid, die ik dan ga verwerpen, omdat ik ze vergelijk met iets, wat in feite een droombeeld is. Kunt U me volgen, is het nu duidelijk?

Moet U eens luisteren. Wanneer je daar dus eigenlijk van los wilt komen, - dat zijn hartstochten, dat zijn verblindingen, - moet je eerst leren, om de werkelijkheid te zien. Dat betekent: ik moet opnemen, ik moet fèiten zien. Wat ik niet zie, kan ik niet beoordelen. Ik mag dromen, zoveel als ik wil, ik mag de werkelijkheid meten aan mijn dromen, als ik dat wil, maar ik mag nooit mijn droom in de plaats van de werkelijkheid zetten.

Wie zover komt, dat hij zich bewust is van zijn dringen van de droom in de werkelijkheid, als deel ervan, die komt wel zover, dat hij zichzelf gaat herkennen in al datgene, wat hij in de wereld rond hem ziet. Die gaat begrijpen b.v.: mijn liefde voor anderen is vaak eigenliefde. Mijn hartstochtelijke behoefte - in de zinnelijkheid zien we het heel vaak - is lang niet altijd de behoefte om anderen te erkennen, het is eerder de behoefte om eigen grootheid aan het ik te bewijzen, volgens associaties, die in het ik bestaan, ofschoon ze met de werkelijkheid niets te maken hebben. Want anders zouden de grootste helden in bed hun kunnen bewezen hebben en dat hebben ze heus niet gedaan. Ze hebben het gedaan tegenover hun medemens.

Dus, als je het zo beziet, dan zeg je: beheersing van de zinnen komt voort in dit opzicht uit twee dingen: mijn bereidheid om alle feiten, zonder ogenblikkelijke interpretatie en ontleding te accepteren. Punt twee: mijn bereidheid om te erkennen, dat ik mijn eigen denkbeelden, behoeften en emotionele noodzaken in de wereld pleeg te verbinden aan andere dingen. Ik moet beseffen, wat ik door mijzelf zo'n beetje kan beleven, dan kan ik ook een scheiding maken tussen de werkelijkheid en de schijn. Maar vanaf dat ogenblik wordt ik niet meer geleefd door mijn droom. Mijn dromen zijn voor mij nog wel belangrijk, maar ik wéét, dat ze niet de werkelijkheid zijn. Mijn relatie tot de werkelijkheid wordt niet door mijn eigen innerlijke conflict-situatie, door mijn eigen behoeftesituatie, mijn droomsituatie bepaald. Ze wordt bepaald door mijn erkenning van de werkelijkheid en de reële verhouding tussen ik en wereld.

Daar is geen plaats voor haat, daar is geen plaats voor liefde in de zin van gebondenheden. Er is alleen plaats voor de erkenning van waarden. En op grond van die waarden kun je dan reageren. En op grond van die waarden alleen kun je voor jezelf bepalen, wat je wel en niet bent, wat je wel en niet wilt.

Dan is het ook niet zo moeilijk meer, om aan dat gebakje voorbij te gaan. Want dat gebakje is niet meer de droom, die altijd weer tegenvalt en dan neem je er nog een om te kijken, of die beter is. Het is doodgewoon geworden iets, wat voor mij op dit ogenblik niet juist of niet aanvaardbaar is. En daar de onaanvaardbaarheid in mij bestaat, zal ik niet zeggen: het gebak is slecht. Maar ik zal ook niet zeggen: ik moet het gebak hebben. Ik zal b.v. in mijzelf zeggen: dit is voor mij nu niet van belang, ik ga voorbij, ik voel me er niet toe aangetrokken, ik voel me niet afgestoten. Maar op het ogenblik, dat er iets is, dat op mijn hongergevoelens b.v. wél respondeert, dan kan ik wél aanslaan. En ik kan mij voorstellen, dat die dame dus de gebakwinkel voorbijloopt, maar even daarna een comes-tibles- of delicatessenzaak ziet en daar binnenloopt en vraagt: heb je een grote augurk voor me. En dat is voor haar veel beter en beantwoordt eveneens aan haar behoefte. En als ze nu maar niet zegt: dat doe ik alléén, omdat ik dat gebakje niet hebben mag, dan blijkt, dat ze haar hele gewoonte- en leefpatroon gemakkelijk kan verplaatsen. Beheersing, in dit opzicht, is gemakkelijk.

Nu is er nog iets. De meesten van ons worstelen met de gewoonte. Naarmate een mens leeft in een samenleving, die grote eisen stelt, zal hij dus meer gebonden zijn aan bepaalde dingen en handelingen. En denkt U nu niet, dat dat betekent, dat je met geweld moet losbreken, want geweld in zichzelf kan ook een gewoonte worden. Het meeste geweld is ergens een verzet tegen de banden, die men gevoelt en daardoor bindt je je op een andere wijze, namelijk in een voortdurende conflictsituatie met de wereld. En daar heb je weinig aan.

We hebben een gewoonte. Deze gewoonte op zichzelf is niét kwaad. Gewoonte is nooit kwaad. Pas op het ogenblik, dat die gewoonte het geheel van ons wezen blijft domineren, zonder, dat wij ons daarvan bewust zijn, kan ze kwaad. We moeten ogs bewust zijn van het verschil tussen sleur en de vrije beslissing. Dan blijkt, dat we in de sleur de voortdurende mogelijkheid hebben wél vrije beslissingen te nemen, dat we de denkbeelden, die we in de sleur normaal aanvaarden, toch elke keer weer voor onszelf ten debat kunnen stellen, kunnen zeggen: Is het wel zo? Is dit voor mij nú, zó. Is het voor mij nú zo juist?

Een mens, die die sleur breekt, op welke wijze dan ook, en daar zélf bewust zichzelf mee bevestigt, zoals hij is, die heeft daarmee ook weer een deel van zijn lichamelijk gewoontepatroon gebroken. Het is wonderlijk, als je kijkt, hoe de psyche van de mens eigenlijk op dat alles invloed heeft. En als er mensen zijn, die zeggen: ik wil geestelijk bewust worden, dan zeg ik: best, mensen. Dan zeggen ze: ja, maar we hebben een gewoonte nodig, dan zeg ik: best, dan neemt U een gewoonte. Maar wanneer die gewoonte dan alléén gebruikt wordt voor dat éne geestelijke doel en U voortdurend U afvraagt, of die gewoonte inderdaad de verwezenlijking van het doel dichterbij brengt, dan zeg ik: U doet goed. Maar op het ogenblik, dat U zegt: nou ja, het is zo makkelijk - er is een oud wijfje geweest, die beklagde zich uiteindelijk: ze zegt: toen ik drie jaar was ben ik begonnen met te bidden tot de Heilige Maagd; ik heb naar om allehand dingen gebeden en ik heb nooit wat gekregen. Weet U, wat er toen gezegd werd? Bidt dan toch dóór, want dan zal ze het U allemaal in de hemel geven. Dat is zoiets als: betaal eerst en geniet later. Dat wijfje werd heel erg nijdig en begon ontzettend, nou, zeg maar te vloeken, taal uit te slaan. De pastoor, die erbij was, - de goede man kreeg gelukkig geen beroerte, hij had een Jezuïetenopleiding gehad, hij riposteerde alleen - maar dat vrouwtje dat vloekte dus dat het knetterde, daar in die kleine kapel. En de volgende dag won ze een grote prijs in de loterij. Toen ging ze terug naar de pastoor en toen zei ze: Hadt U me nu niet eerder kunnen zeggen, dat vloeken soms beter helpt dan bidden? Anecdote natuurlijk. Maar ik wil maar zeggen, wij doen veel dingen, omdat we denken, dat ze goed zijn, maar we zien er nooit resultaat van. Wanneer wij dingen doen om een resultaat te verwerven, dan moet dat resultaat komen. En als dat niet het geval is, nadat we het een redelijke tijd hebben gedaan, moeten we onze benadering veranderen. We moeten van die sleur af. Als wij in staat zijn, innerlijk te beseffen, dat niet de manualen en niet de woorden, maar de projectie van ons eigen wezen bepaald is, dan vinden we ook de manier, waarop we dat wezen kunnen projecteren. Dan vinden we een methode, waardoor we voor onszelf bereiken. En dan zullen we als vanzelf de wereld in die bereiking laten delen.

Maar we worden vrij. Die vrijheid heeft iets met de beheersing van de zinnen te maken. Dat klinkt gek, hè? Beheersing van de zinnen in de eerste plaats, doordat je voortdurend uitgaat van een gehele benadering, je je niet afvraagt of bepaalde details verkeerd zijn, nee, gewoon zeggen: deze benadering deugt niet, ik moet wat anders proberen. In de tweede plaats: omdat je bewust van jezelf voortdurend je associaties erkent, maar je ook afvraagt: wat is er reëel van waar? Een confrontatie met de werkelijkheid, maar ook een confrontatie met je eigen wensleven, je droomleven. Daardoor het vermogen om te zien, te horen, op te nemen, bewust te denken. En daardoor ook het vermogen, om daardoor allehand droomideeën die nu als zodanig erkend zijn, automatisch terzijde te schuiven. Het vermogen, om elke associatie, die in ons optreedt, zonder meer te ontvangen als deel van een totaalbeeld en dan later te zien, wat ze betekent, omdat we niet meer bang zijn voor iets, ook niet iets in het bijzonder graag buiten ons willen zien, maar gewoon wachten, tot we kunnen constateren.

Er is een man geweest - ik heb hem gekend, hij zit nu aan onze kant, hoor; je ziet, hij is er ook niet mee tot het eeuwige leven gekomen in stoffelijke zin - die gold nogal als een wijze. En toen zeiden ze eens een keer tegen hem: Wat is nu eigenlijk wijsheid? Toe zei hij: Wijsheid is beseffen, waar je beperkingen liggen. Toen zeiden ze: nou, als ik dat nu weet, wat wordt ik daar dan wijzer van? Toen zei hij: Ik wordt er niet wijzer van, maar ik voorkom, dat ik dwazer wordt.

Ik geloof, dat dat een slagwoord is, dat je eigenlijk wel kunt gebruiken. Per slot van rekening, wanneer U, nu U hier zo bij elkaar zit en U luistert hier en U zegt allemaal: dat komt uit de geest, dat is wáár, wat hebt U dan bereikt? Gewoon, dat U dommer wordt! Wanneer U alles opneemt in Uzelf, U gaat later die delen, die tot U spreken, eens nader bekijken, dan gaat U U afvragen: hoe reageer ik erop, wat brengt het bij mij van binnen teweeg? En waaróm? Dan leert U Uzelf beter kennen en hebt denkbeelden opgedaan, waardoor U niet alleen Uzelf beter kunt kennen, maar ook Uw eigen relatie tot de wereld misschien opnieuw in woorden vertaalt. En in woorden vertalen is voor een mens belangrijk.

Kijk, lieve vrienden, dat is zo'n beetje mijn hele betoog. 't Is niet veel en ik kan nog wel even door gaan zeuren over alles, wat je met de zinnen wel en niet kunt doen, maar als U dat nog niet weet, wacht U dan maar af, dan komt het nog wel een keer. En ik kan U ook nog wel gaan vertellen, wat je met de zinnen zéker níét moet doen, maar dat gelooft U toch niet, of U moet het zelf ervaren. Dus ik kom maar tot één conclusie:

Beheersing van de zinnen is in feite gelegen in een zelferkenning. Niet in een zelfdiscipline. Discipline is iets, wat je aan de hand van regels van anderen jezelf op kunt leggen. Maar het is een zelferkenning, het weten, wat je bent, wat je kunt, wat je wilt, wat je moet. Waaróm! En daardoor als vanzelf een beheersing waar je nu bewust gaat handelen, bewust gaat oordelen, niet proberende, die hele wereld te ontleden, maar gewoon bewust proberende op die wereld te reageren, zoals ze in haar totaal is. En dan blijkt, dat je daaruit voldoende nog leert omtrent de details.

En dan, om te eindigen, een vriend van mij te citeren. Die heeft eens gezegd: Kijk, de waarheid is een geheel. Het is zoïets als een lichaam. Als je een levend lichaam probeert in onderdelen te ontleden, dan weet je misschien wél, hoe het in elkaar heeft gezeten, maar het zal niet meer leven. Zo is het met de waarheid ook.

Hebt U commentaar?

Ik vond het erg goed.

- Nou, ik vind het erg prettig, dat U het goed vindt. Ik hoop, dat U het bij nader inzien nog steeds goed zult vinden.

Weet U, als je zo bezig bent, over de zinnen en al die dingen meer, dan kom je altijd terecht bij de wereld zelf. En wat is de wereld? Wat is de wereld, waarin U leeft? Weet U dat? Dat is een werkelijkheid, die zo begraven is onder illusies, dat niemand precies weet, waar zij schuilt. En waarom? Dat zal ik U ook vertellen.

Kijk eens, een mens zegt niet: zó is het. Zo moet het zijn! Hij gaat uit van een ideaalbeeld. En wanneer hij door de omstandigheden wordt geconfronteerd met iets anders, dan zegt hij niet: dús moet ik eerst begrijpen, wat er hiér aan de hand is. Nee, hij zegt: dit is in strijd, ik moet mijn ideaalbeeld aanpassen, want dát moet waar worden. Dat kun je natuurlijk niet doen.

Een mens zegt tegen zichzelf: nou, ik leef. Dan heb ik toch rechten! in deze wereld. Lieve mensen, natuurlijk heb je rechten. Je hebt het recht, jezelf te zijn. En er voor te vechten, jezelf te blijven. Maar je hebt niet het recht, om anderen jezelf óp te leggen.

De meesten denken, dat ze het wél hebben. Ik heb gehoord, dat er mensen zijn, die zo ontzettend voor inspraak zijn, dat ze politiek ontzettend veel gewonnen hebben. Nu zijn ze al zover, dat ze dus die inspraak overal doorvoeren, behalve wanneer het inspraak in hun eigen besluiten is. Dat vind ik een opvallend verschijnsel. Dat zie je toch overal? Er zijn mensen, die zijn ontzette sociaaldenkend, tot op het ogenblik, dat ze wél meer moeten betalen dan ze kwijt willen zijn. Er zijn mensen, die zijn absoluut tegen álle kolonialisme, maar dan moeten die rotsurinamers toch eindelijk weer eens naar huis opdonderen. Waar of niet? Met andere woorden: je bent toch niet konsekwent. Ga dan de feiten na. Wat is het, waarmee ik op dit moment moet leven? En dan weet je het nog niet, hè. want als je daarmee gaat beginnen, dan is er een ontzettende reeks mooie spreuken.

Bijvoorbeeld: een politicus is een man, die helpt de moeilijkheden op te lossen, die er zonder hem nooit geweest zouden zijn. Een dokter is iemand, die na een lange studie beweert, je beter te kunnen maken, in de hoop, dat het waar is. Een advocaat is iemand, die in de vervaging van het wetsjargon in staat is, een goed inkomen te verdienen aan het onvermogen van anderen om te begrijpen, wat de wet zegt. Een notaris is iemand, die met zijn stempel onder iets, het idee van officieel maken, dus waarmaken, geeft aan zaken, die op zichzelf het meest irraël plegen te zijn. Denk maar eens aan al die contracten, die notarieel worden opgemaakt. En zo kan ik doorgaan. Een priester belooft U de hemel, waar hij nooit is geweest, waarvan hij het bestaan niet kan bewijzen en waar hij zelf soms aan twijfelt. Maar wel tegen contacte betaling, hier, 't zij in werken, hetzij in daden, 'n nalatenschap is ook welkom. Het is natuurlijk rot, als je het zo zegt, maar het is toch zo?

Daar staan mensen op die wereld te schreeuwen: "In het belang van de democratie! En als je dan kijkt, wat ze hebben gedaan, dan heet dat Watergate of zo iets. Er zijn mensen, die roepen: "In het belang van de vrijheid!" En als je goed kijkt, wat ze doen, dan is dat de mogelijkheid om mensen zonder meer gevangen te nemen. "Voor de bescherming van het volk en het behoud van de volkswil beloven we iedereen absolute vrijheid, als hij zegt, dat wij gelijk hebben! Dat istoch Uw wereld? Waar of niet?

Uw wereld, dat is een wereld, waarin men als volgt redeneert: roken is slecht voor de mensen. Daarom moeten de mensen eigenlijk maar minder gaan roken. Maar dat doen ze toch niet. Wanneer we nu dat roken zwaarder belasten, dan kunnen we daaruit een inkomen krijgen, waardoor we in deze crisissituatie toch onze middelen ietwat uitbreiden, als die stommelingen tenminste niet werkelijk ophouden met roken. In Illusiewereldje!

Wat dat betreft, we hebben allemaal illusies. Fluisteren ze tegen elkaar: U bent van mij. Nou ja, dat betekent wel, dat ze een claim leggen, maar als je het goed bekijkt, dan is die claim maar zelden wat je denkt, dat ze is. Het gekke is, b.v. een huwelijk betekent buit, een wederkerig bezit. Het huwelijk is in feite een wederzijdseuldiging, waardoor een wederzijdse vreugde kan worden gevonden in elkaars aanwezigheid. Dat is het hele huwelijk. Ja, de rest komt er natuurlijk bij, kinderbijslag en zo, maar daar moet je ook weer iets voor doen.

Wanneer U leeft in de wereld van die illusies, dan ziet U dingen. Maar wát ziet U?nou? Hoe komt het nou, hè? dat, als er een neger ergens uit de polinesische eilanden een dikke vrouw ziet, dat hij zegt: "Oh, wat mooi!" En dat, als ze hier Twiggy zien, ze bezwijmen voor haar charme. Die neger zou zeggen: Nou, dat moet toch eigenlijk eens een keertje goed gevoed worden, daar is niks an, dat is een kapstek! Maar die anderen zeggen: Wat heb je nou aan zo'n trillende vetberg van een vrouw, die niks meer kan van vettigheid? Nu zegt U 'nee', maar dat is wél waar. Wie heeft er nu gelijk?

Wij hebben het ware woord Gods! Wij hebben het woord van Jezus! Nee! Wij hebben het ware woord van God, want Allah is de enige God en Mohamed is zijn profeet! Wij hebben de oude wijsheden van van de Upanishaden, die uit de openbaring van de Wijzen en de Goden tot ons zijn gekomen en zo vanuit de Oudheid de werkelijkheid hebben belicht!

Doet het er wat af, wie gelijk heeft?

Allemaal!

Niemand! Niemand heeft gelijk! Niet allemaal, niémand! Weet U waarom? Omdat iedereen zegt: mijn visie is de juiste. Wat ik doe, is goed. En dan moeten de anderen hetzelfde doen! Wat ik geloof, is het juiste en anderen moeten dat aanvaarden, die moeten dat inzien, moeten zich bekeren!

Het is zó, dat, wanneer hier iedereen fatsoenshalve met een bontjas loopt er al gauw een zending komt, die bontjassen gaat brengen aan de negertjes ergens in de equatoriale zone. Want dat is fatsoen, zó hóóft het en anders niet. Zo is het toch in deze wereld? We leggen onze eigen denkbeelden, onze eigen illusies voortdurend op aan anderen. En ten hoogste zijn we dan bereid om te zeggen: ja, ze hebben allemaal gelijk. Maar wij zullen nooit zeggen: wij hebben maar beperkt gelijk.

En toch heb je die werkelijkheid nodig. Wanneer je werkelijk iets wilt maken van je zoeken naar het occulte, je zoeken naar het goddelijke, je innerlijk streven naar het Licht, dan zul je toch eerst eens moeten beginnen met opzij te zetten, dat jouw weg de enige is.

Ik heb kort geleden - nou, in Uw tijd zal het al wel weer eennige maanden zijn een leuk geval gehad. Er was iemand, die zei: Eens Rozekruiser, altijd Rozekruiser, wat denkt U daarvan? En als ik zo'n vraag krijg, dan probeer ik een net antwoord te geven. Ik heb tegen hem gezegd: lieve man, een Rozekruiser is iemand, die een bepaalde school volgt. Maar hij moet óók afstuderen. Dan is hij geen Rozekruiser meer, dan begint hij pas aan zijn geestelijke volwassenheid. Ik heb hem nog wat andere woorden gezegd. Maar de man was er gewoon wég van. Hoe kun je dat nu zeggen Eens Rozekruiser, altijd Rozekruiser! Eens een mens, altijd een mens! Ja, eens een vork, altijd een vork, kun je ook wel zeggen. Eens een dief, altijd een dief. Is het niet zo? Wij veranderen toch niet?

Wij kunnen niet blijven, wat we zijn, lieve mensen. Wij moeten voortdurend veranderen. Maar wanneer die verandering gedicteerd wordt door onze illusie van wat juist is en wat recht is, hoe willen we dan ooit meester worden over ons zelf? Het is gemakkelijker een wereld te beheersen dan jezelf. Als die wereld maar doet, wat je wilt, dan is het in orde, nietwaar. Maar kun je jezelf ertoe brengen te doen, wat je wéét, dat juist is. Maar kun je jezelf ertoe brengen, ondanks alle illusies, niet onmiddellijk te reageren, te pauzeren, te kijken.

Ja, U had niets te vragen. Ik denk, nou ja, ik heb nog wel wat te zeggen. En dat heb ik dan ook grotendeels gezegd. Maar wanneer U het werkelijk hebt over beheersing, waar dan ook, moet U óén ding onthouden: Beheersing ontstaat eerst dáár, waar beséf aanwezig is. En besef bestaat eerst dáár, waar men scheiding weet te maken tussen droom, waan en werkelijkheid. En laat ik het daar dan maar mee afronden. En dan kijk ik heel rustig, of U nog wat te zeggen hebt en als dat niet het geval is, gaan we heel rustig pauzeren. Na de pauze krijgt U dit keer een andere spreker. Ik hoop niet dat U het erg vindt, ik heb zelf nog ergens anders wat te doen. Hebt U dus nog vragen, dan kunt U dat nu nog doen. Blijft U zwijgen, zwijg ik ook.

x Ja, ik wou iets vragen over intuïtie.

- Wat wilt U ervan weten?

x Ik wilde vragen: de waarde, die je hecht aan de intuïtie, of dat je dat ook moet beredeneren?

Nu, dat zou ik dus niét doen op het ogenblik, dat die intuïtie ontstaat. Anders heeft U de mogelijkheid tot reageren verloren voordat U beredeert hebt, wat U zou moeten doen wat U niet meer kunt doen. Kijk, intuïtie is dit: het is een beoordeling, over het algemeen, die ontstaat, zonder dat we weten, hoe het zich afspeelt. Die beoordeling kan van heel veel verschillende factoren afhankelijk zijn. Intuïtie b.v. ten aanzien van een medemens. Je kunt aanvoelen: die medemens is goed, of hij is niet goed. Je kunt het best mis hebben. Het kán zijn, dat U de uitstraling voelt. Dan is de kans, dat Uw intuïtie juist is, tamelijk groot. Maar het kan ook zijn, dat U geleerd hebt, een mens, die zijn schoenen niet poetst, is een onfatsoenlijk mens. En dat U, zonder het te weten, dat heeft opgemerkt en daardoor hebt gezegd: die mens deugt niet. Maar, zéker is dit: op dit moment bestaat bij U een waarschuwing, een aversie, al weet je het niet. En als je dan tijd hebt, vraag je dan eens af, waar ze vandaan komt en kun je daar geen reden voor vinden, beschouw het dan niet als iets, wat je helemaal weg moet schuiven maar wel als een voorbehoud. Zorg, dat je in alle contacten met die mens vrijblijvend bent. Begrijpt U, wat ik bedoel?

x U heeft het nu speciaal over een negatieve intuïtie, maar

- Er zijn ook positieve. Ik zou U voorbeelden kunnen geven, die krankzinnig zijn. Een massamoordenaar, in de Verenigde Staten. De man was blond, zag er ontzettend aardig uit. Iedereen zei, het was zo'n gezellige, prettige jongen, hij kon nog aardig pianospelen ook, hè, dat moest wel een goed mens zijn. Dat voelden ze intuïtief aan

En dan waren ze wel een beetje onbehaaglijk, er is iets, maar ja, dat kon toch niet belangrijk zijn. De belangrijkste intuïtie werd opzij gegooid, weet U. Dan zeg je: positief of niet positief? Ja natuurlijk. Positieve intuïties hebben ze net zo goed.

En nu is het maar zó: wanneer je intuïtief iets weet, dan kan het iets zijn, wat nitstel verdraagt. In dat geval moet je je intuïtie overdenken, zonder haar weg te redeneren, dus helemaal terzijde te staan. Wanneer je die mogelijkheid hebt, reageer dan intuïtief. Het is namelijk de reactie, die voor U op dat moment de meest juiste is. Ze is het meest in overeenstemming met Uw wezen en of ze redelijk of niet redelijk verklaarbaar is, of ze misschien, vanuit een later standpunt, een misvatting is of niet, op dát moment is het voor U de enig juiste reactie, omdat ze het geheel van Uw persoonlijkheid omvat en daarbij dus zowel geestelijke waarden en krachten alsook het onderbewustzijn kan omvatten. Als je iets intuïtief hebt gedaan, moet je je er later ook niet over gaan beklagen, niet zeggen: had ik nu maar anders... Nee, ik heb een nieuw punt van uitgang geschapen en daarmee moet ik nu bewust werken. Voldoende?

x Ja, vooral dat laatste, waar U ook zei, dat je ook die lijn moet volgen. Ik bedoel, als het een keer iets intuïtief hebt gedaan, dan moet je daar ook achter staan.

- Ja, dan moet je de consequenties aanvaarden. Ja, - dan wijk ik wel weer een beetje af, maar ik hoop, dat niemand dat erg vindt - weet U, ik ken een hele hoop mensen, die zijn zo ontzettend ongelukkig over het verleden, dat ze er niet toe komen, iets goeds te doen in het heden. Dat vind ik dwaas. Wanneer U iets verknoeid hebt, dan is dat helemaal niet erg, dan kun je in ieder geval nog proberen, er het beste van te maken. Dan doe je iets positiefs. Je kunt natuurlijk ook zeggen, hoe erg het is, dat het mis is gegaan, dat het anders gegaan zou zijn, als je het anders gedaan zou hebben, maar daar kom je niet verder mee. Berouw vind ik heel mooi, wanneer dat berouw betekent: ik heb mijn dwaasheid erkend, ik zal zorgen, dat ik ze niet herhaal. Berouw, dat zegt: "och, wat heb ik toch een enorme schuld op me geladen, wat een ellende", zonder daar verder consequenties aan te verbinden, dat vind ik niet alleen overbodig, dat vind ik het toppunt van stomiteit. Zo, dat was die vraag. Nog iets?

x Ja, als we de zinnen moeten beheersen, zoals U zegt, wat beogen wij dan voor doel daarmee. Gesteld is, dat wij ons gehoor, ons gezicht en alles dermate beheersen zoals U het voorbrengt, wat kun je daarmee bereiken?

x Nou, dat is heel eenvoudig: je komt dichtter bij de werkelijkheid. En, ja, dat is natuurlijk een stelling, hè, maar voor mij is het doel van alle leven: bewustwording. Dat wil zeggen, bewuster leven, meer weten omtrent jezelf en omtrent de wereld, maar bovendien ook, meer zelf je beslissingen nemen omtrent jezelf in die wereld. Want alleen daardoor maak je de geestelijke waarden, die je nodig hebt, waar. Je kunt op die manier dus een aanvulling krijgen van alhand geestelijke vermogens en eigenschappen; dan merk je pas ná de dood, dat je er wat aan hebt, dus je hoeft er niet zo warm voor te lopen, hier, maar toch, het heeft zin. En wanneer je die beheersing niet hebt - en nu zal iemand willen zeggen: nou ga je echt de negatieve kant uit - maar, wanneer je die beheersing niet verwerft en U hebt ze niet, wat gebeurt dan? U wordt gedomineerd door Uw zintuigen, Uw associaties, die U niet als zodanig herkent. U blijft in een reeks sleurtjes leven en U blijft Uzelf voeden met illusies, terwijl doordat ook voortdurend U stoot in de wereld, conflicten veroorzaakt en ondergaat en in wezen dus minder innerlijk vredig en harmonisch en gelukkig bent, dan U zoudt kunnen zijn.

Ik zou dus zeggen, dat het leren beheersen én van de zintuigen en vooral van het eigen denken, want daar gaat het toch uiteindelijk ook een beetje om, het eigen bewustzijn beter gebruiken, dat je daar alleen maar voordeel van kunt hebben. En als U dat niet genoeg is, dan wil ik U nog één andere reden geven. Kijk eens, wanneer iedereen bezig is met bepaalde dromen te leven, en U ziet de werkelijkheid, kunt U op die werkelijkheid reageren, vóórdát de anderen door de feiten gedwongen worden te reageren. En dan bent U altijd een stapje vóór met Uw beslissingen op een ander, wat betekent, dat U ook nog beter voor Uzelf kunt zorgen en dat, al kunt U anderen niet losmaken uit hun waan, U bovendien nog kunt zorgen, dat het misschien iets beter gaat. Laat ik het zo zeggen: als mensen een trap oplopen, waar ze automatisch bij de laatste trede naar beneden zullen vallen en ze willen die trap op, dan kunt U ze niet tegenhouden, maar U kunt wel zorgen, dat er één kussen ligt, dan breken ze hun nek niet. En dat geeft dan toch ook weer voldoening.

Als U mij vraagt naar de zin van het leven, want daar zitten we nu heel erg dicht bij, dan zou ik het eigenlijk zó willen omschrijven: Het leven betekent, dat we méér worden dan we zijn, - 't is dus een groeiproces - en daarbij in onszelf steeds meer een gevoel kennen van bereiking, geluk, vrede. Hoe meer wij deze in onszelf bezitten en daardoor juist op de wereld en ons eigen bestaan reageren, zullen we in onszelf meer krachten verwerven en deze krachten - en dan komen we in het occultisme helaas terecht, zuiver occultisme, maar het is toch werkelijk zo - deze krachten zullen ons in staat stellen, onze betekenis voor anderen zó te vergroten, dat wij daardoor in onszelf een steeds grotere vreugde ervaren. Dát is volgens mij de zin van het leven, op aarde.

Maar als U mij vraagt: waar gaat het uiteindelijk naar toe? zeg ik, ik ben nog niet zover, ik weet het niet. Maar ik weet wel, dat, naarmate je verder gaat - in onze wereld dus, in de geestelijke werelden - je eigenlijk komt te staan tot een geluk, dat meer omvat. Het is niet, dat je gelukkiger wordt, maar het is, dat het geluk meer facetten krijgt. En gelijktijdig vallen uiterlijkheden weg en je vindt toch ook weer, laat ik zeggen, een grotere diversiteit van erkenningen en mogelijkheden. Het is net, of je langzaam maar zeker de hoogte in gaat en gelijktijdig op de wereld kunt staan en ze uit een satelliet kunt beschouwen, terwijl ze in omloop is. Je ziet alle processen van zon en van zeeën, maar je kunt ook gelijktijdig in de regen lopen. En dat gaat zover, dat je op een gegeven ogenblik werkelijk kunt met een of ander melkwegstelsel en gelijktijdig kunt proeven, hoe er een klein steentje vergruisd wordt door de inwerking van, laten we zeggen, een meteoriet of misschien koudem.

En dat alles, dat hangt samen, is op een wonderlijke manier in evenwicht en de erkenning van dat evenwicht, dat is nu eigenlijk, ik zou zeggen, het grootste plezier, wat je kunt hebben, in de geest. Het is echt het gevoel, dat er niets helemaal nutteloos is, omdat het allemaal in elkaar schuift, het sluit aan, het is één geheel. En in dat geheel vind je dan weer een gedachte, die door dat geheel weerkaatst wordt en dat is dan, ja... je bewustwording, je hogere ervaring.

Dus harmonie.

Ja. Het "idus" bevalt me niet. In dit geval niet. Het is vaak harmonie, maar harmonie dat betekent eigenlijk 'opgenomen zijn in', en dat is lang niet altijd het geval. Het kan wel degelijk zijn: 'staande en beschouwende'. Maar in het beschouwen kan ook een vreugde zijn, omdat je jezelf ergens herkent. Maar dat is dan nog geen harmonie, want je bent er niet in opgenomen, je kunt er niet in opgaan, maar je kunt het overzien, je kunt het begrijpen. Laat ik het zo zeggen: harmonie; dus harmonie, dat wil zeggen: ik ontdek de kosmos, ~~ik hoor~~ 't is een orkest, ik heb mijn instrument, ik kan meespelen. Maar geluk kan ook zijn: de geheel kosmos zien als een fantastisch schilderwerk, dat als het ware de blikken naar zich toezuigt, zodat je schoonheid na schoonheid, detail na detail erkent en zegt: och, wat is het mooi. En dat is ook een vorm van gelukkig zijn. Ik hoop, dat het U het verschil duidelijk maakt, maar het is wel een beetje moeilijk, dat geef ik graag toe.

Kun je je ook concentreren op b.v. het 'niet-horen', ik bedoel het uitschakelen van het zintuig.

Ja, dat kun je wel doen. Maar als je er dan niets voor in de plaats hebt te zetten, dan ga je dus, omdat je tóch hoort, je voortdurend meer ergeren aan het feit, dát je hoort, terwijl je níét wilt horen. Terwijl, als je intens bezig bent met iets anders en zegt: wat ik hoor, is niet van belang, de waarde van het gehoor niet meer als storend optreedt en daardoor voor jou in je bewustzijn tijdelijk wegvalt. Het is een verschil in benadering.

Is het feit, dat ~~xxxx~~ acceptatie van wat er gehoord en gezien wordt (verder onverstaanbaar.)

Als je het precies wilt zeggen, dan moet je zeggen, - wanneer het om die zintuigen gaat dus - : dat de beheersing gelegen is in het feit, dat we het zintuig met zijn werking en bestaan als zodanig aanvaarden, maar met ons denken slechts een enkel deel daarvan - of een enkel zintuig uit vele zintuigen - bewust geconcentreerd gebruiken en daardoor de betekenis van de andere zintuigen voor onszelf uitschakelen, zonder ons er over te ergeren, dat ze desondanks indrukken blijven geven.

Hebben dromen enige waarde?

Ja, dat ligt eraan. Als je nu een nachtmerrie hebt.

Nee, terugkerende dromen.

Terugkerende dromen. Die kunnen waarde hebben. Maar dat is ook weer de vraag: waar komen ze vandaan? Kijk, als U droomt en die droom keert steeds terug, dan kan het iets zijn, dat in jezelf bestaat. 't Hoeft dus niet van buitenaf te komen. Maar dan zegt toch die droom wel iets ontrént jezelf, b.v. ik ben steeds in hetzelfde gevaar. Er zijn mensen, die het gevoel hebben op een gegeven ogenblik; ik wordt geleefd. En die mensen krijgen dan steeds weer dromen van b.v.: ik zit in een auto en het stuur reageert niet, ik zit in een boot en het roer is weggeslagen; dat soort dingen. Die zeggen dus in feite: ik ben onbestuurbaar geworden. Dan moeten we niet zeggen: die droom voorspelt iets voor de toekomst. We moeten gewoon zeggen: zo maakt het onderbewustzijn via deze beelden in de droom duidelijk, hoezeer het zijn eigen machteloosheid ondergaat en het is dus in feite een aansporing, om je eigen machteloosheid onder de loupe te nemen en te kijken, of je het anders kunt doen.

Er zijn andere dromen, die steeds terugkomen. B.v.: je bent in een vreemde ruimte, je ontmoet daar een bepaalde persoon, soms heb je hem nooit gezien. Hier kan sprake zijn van een rapport, een contact dus, ^{dat} telepatisch b.v. of geestelijk bestaat en dat door U niet stoffelijk zintuigelijk realiseerbaar is, maar wat nu in de droom, via allehand associaties samen wordt gebracht tot een beeld, dat U wél kunt onthouden.

Een voorspellende droom zal zich óók herhalen. Maar een voorspellende droom heeft wel een heel beroerde neiging. Daar kun je hem gelukkig een beetje aan kennen. De voorspellende droom maakt óf gebruik van vaste symbolen, ofwel het is een droom, die geen vaste symboolbetekenis schijnt te hebben, maar die zichzelf herhaalt. En dan heeft ze meestal een sequentie van aangenomen de tussenpozen tussen de eerste keer en de tweede keer ~~xxxxxx~~ een maand, dan zal de volgende tussenpoos drie weken zijn. Als je dan twee keer in dezelfde week die droom hebt, kun je wel zeggen, dat hier wordt uitgebeeld: 't is vlakbij. En krijgen we namelijk een intensivering. En U kunt die droom alleen wegnemen, door U te realiseren, wat ze betekent. Dán namelijk valt het beeld weg, maar zal de droom zich nu alleen in het begripsbeeld herhalen kort voor het gebeuren. Of U zult plotseling woorden horen of symbolen zien, die dán voor U betekenis hebben, ofschoon ze op normale wijze rond U zijn.

Dat is dus iets, daar is veel meer over te zeggen.

De voorgevoelens, die uitkomen, waar komen die dan vandaan?

Voorgevoelens, die uitkomen zijn een erkenning, die kán bestaan - en nu moeten we heel reëel blijven - doodgewoon, doordat we méér wéten, dan we ons realiseren. We registreren namelijk enorm veel feiten, maar in ons direct toegankelijk geheugen is maar een klein aantal daarvan vertegenwoordigd. Wanneer we nu dus een groot aantal feiten bij elkaar hebben en we associeren die, kunnen we het niet in een bewust beeld uitdrukken, want dat bestaat op dat moment niet. Maar we kunnen het wel als een gevoel meegeven aan een bepaald beeld, dat in ons ontstaat. Dan hebben we een voorgevoelen.

Een voorgevoelen kan ook zijn een waarschuwing uit de geest. Natuurlijk, iemand kan U als het ware geestelijk op de schouder tikken. U bent niet gevoelig genoeg om het helemaal te begrijpen, maar die trilling, die uitstraling wordt tóch opgenomen. Het is een telepathisch rapport eigenlijk geworden, dat U niet om kunt zetten in woorden. En dat U dan weergeeft in een gevoel van, in een stemming van b.v. dfeiging. En dan vraagt U Uzelf af: hoe kan ze ontstaat, U gaat dus associatief denken en dan komt U tot een conclusie ten aanzien van het voorgevoel, die niet altijd juist is.

En dan, een laatste mogelijkheid is natuurlijk, dat U gewoon geestelijk U bewust bent van dingen. Omdat tijd namelijk geen vaste waarde heeft. U jee, en ik moet dadalijk uitscheiden, zeg. Nou ja, dan gaan we het gauw doen, heel vlot.

Luisser goed. Wat is tijd? Tijd is iets, dat we aannemen, dat bestaat, wanneer we meten bij de klok. Het is gewoon een levensritme, in feite. Maar als we zeggen "tijd", dan moeten we zeggen: het zijn de momenten, waarop we bewust zijn. Het is namelijk niet zo, dat we continu bewust zijn. Als mens ben je een ogenblik bewust, dan heb je een ogenblik een black-out, dan ontstaat een nieuw licht gewijzigd beeld. 't Is net een film. En daardoor ontstaat in je gedachte de continuïteit ofschoon je details ontgaan, die misschien die continuïteit zouden kunnen verstoren of zouden veranderen. Dat is het waarnemingsvermogen gewoon. Wanneer je nu dus geestelijk leeft, dan is het bewustzijn anders. Het is namelijk een samenhang van krachten en niet meer een inkomen van impulsen, die eerst gerealiseerd moeten worden in referentiebegrippen van het eigen ego.

Het resultaat is, dat geestelijk die continuïteit wél bestaat en dat daardoor een werkelijkheidsbegrip kan optreden, dat buiten de tijd ligt. Dan is de conclusie, die voor U nog vijf dagen weg ligt, voor die geest op dit moment al geïntegreerd in de eenheid van kracht, die op U inwerkt. En dan kan die geest dus beseffen: over zeven dagen, als het regent, zal ik op een bananenschil trappen en dan zal ik mijn been breken. En dan zegt U: ja, dat is dan werkelijk zo. Nee, dat is dan nog niet werkelijk zo, want, wanneer de associatie zuiver is uitgevoerd, zegt U: het regent, dus moet ik een beetje naar beneden kijken, dat er geen natte bladeren of bananenschillen liggen, want ik ben op dit moment gevoeliger voor vallen. En dan wordt het geen gebroken been, alleen een verstuikte enkel, of zo. Dus je kunt de intensiteit van het gevoel wel degelijk wijzigen, ook al is het innerlijk voorzien. Omdat geestelijk namelijk een situatie wordt voorzien, die niet uit te drukken is in feitelijkheden, in een feitelijk gebeuren, maar in een krachtsverhouding, waarbinnen het ego zich op dat punt zal bewegen.

Is daar, op dit punt, nog iets te zeggen, anders gaan we pauzeren.

x Hangt dit samen met predestinatie?

- Nou, predestinatie is het geloof van de mens, dat het geheel van al wat hem zal gebeuren, inclusief alle fasen van zijn geestelijk leven, zijn vastgelegd in het begin. Dit is slechts in zoverre waar, dat het ego, eenmaal ontstaan vanuit het goddelijke, in zich een beperkt aantal mogelijkheden draagt, die het binnen het geheel van het goddelijke waar kan maken, niet meer en niet minder. Maar de wijze, waarop ze deze mogelijkheden voor zichzelf verwezenlijkt en de wijze, waarop het Ik deze mogelijkheden voor zichzelf ervaart, zijn vrij. Dat wil dus zeggen, dat een aantal fasen van ons bestaan wel op moet treden, maar dat de volgorde, waarin ze optreden, zullen optreden, dus niet is vastgelegd in het begin. We zijn dus niet gepredestineerd voor een volgorde, we zijn wél gepredestineerd tot een maximum van mogelijkheden, geestelijk gezien.

nu zult U wel begrijpen, dat dit hier niet direct mee samenhangt, ofschoon je misschien zoudt kunnen zeggen, dat sommige mensen gepredestineerd zijn tot méér fasen van alomvattende gevoeligheid dan anderen. Dan zoudt U misschien gelijk hebben, omdat dus de mogelijkheden van elk ego niet volledig gelijk zijn. Mag ik het daarbij laten?

Wel vrienden, ik heb mijn best gedaan. En ik geloof, dat ik U ook nog die beheersing nog een paar dingen heb gezegd, waar U even over nadent. Ik verwacht niet, U de volgende maal U allemaal hier als zeer beheerste zielen aan te treffen, maar ik heb zo het idee, dat U zo hier en daar een punt kunt vinden, waarvan U zegt: dit is voor mij eigenlijk wel belangrijk. Begint U daar dan eens aan te werken. Onthoudt U één ding: 't allemaal mooi vinden en nergens aan beginnen, dat leidt tot niets. Dus, als U verder wilt op dit terrein, begin ergens aan, waarvan U denkt, dat het goed is, dan wijst de rest zich vanzelf wel. Ik dank U voor Uw aandacht.

x Mag ik nog even wat vragen? U gaat nu vertrekken, houdt dat in, dat de te stellen vragen niet meer betrekking behoeven te hebben op dit onderwerp?

- U maakt het mij moeilijk. Weggaan en weer terugkomen. Daar krijg je het heen en weer van. Het houdt dus in, dat de vragen niet op het onderwerp betrekking behoeven te hebben, maar het houdt wel in, dat persoonlijke vragen, zoals gewoonlijk niet zullen worden beantwoord, maar dat is een kwestie voor mijn collega en eigenlijk niet meer voor mij. Mag ik nu? Goeden avond.

D I S C U S S I E

Goeden avond, vrienden,

Wij gaan vragen beantwoorden. Eerst de schriftelijke, zover de tijd reikt. Persoonlijke vragen, daar krijgt U geen antwoord op, hoewel U ze natuurlijk wel moogt stellen. Dat is alles. Mag ik beginnen met de eerste schriftelijke vraag?

x Waar komt de geest het lichaam binnen?

- Ja, ik zit nu toevallig in de buurt van de atlas met mijn aanzet. Dus als U het over mij hebt, het achterhoofd. Maar ja, wanneer de geest b.v. in een beginnend leven binnenkomt, nadat het gevormd is, dan zet hij meestal aan dus aan de stuit. In enkele gevallen bij de zonnevlucht. Dus dat varieert nog wel eens. Is dat voldoende?

x In een vorige bijeenkomst, in Amsterdam, werd gezegd, dat tegen het eind van het jaar een bijzondere spanningsperiode werd voorbereid door jullie. Ik won vragen, wanneer die periode valt en waarom en of het astrologisch valt terug te lezen?

- Ja, of het astrologisch valt terug te lezen, durf ik werkelijk niet met zekerheid te zeggen. Maar de feitelijke spanningsperiode kunt U stellen eind oktober tot zeg maar, ongeveer 5, 6 december. In deze periode gaat het vooral om misverstanden en verwarringen, maar die kunnen ook weleens wat ellende veroorzaken. En dan is er in die periode ook nog kans op een paar natuurrampen, die volgens mij voornamelijk in het gebied van de Indische Oceaan vallen. En dan krijgt U een rustperiode en dan zo ongeveer Kerstmis - 't klinkt vreemd, maar het is waar - de 26ste geloof ik, beginnende tot ongeveer 15 a 16 januari krijgen we dus zeer felle indrukken, waardoor bij de mensen de redelijkheid een beetje op de achtergrond raakt en dat zou hier en daar tot grote gewelddadigheden aanleiding kunnen zijn. Het geheel van de invloeden beide dus, zou bovendien geestelijk hier en daar weleens veranderingen kunnen brengen. Ik denk, dat mensen, die onder spanning komen te staan in die periode, zich van bijzondere begaafdheden of mogelijkheden en zo meer bewust kunnen worden.

x Wat is de invloed van de nieuwe ster, omgeving Zwaan, op de aarde? Bijzonder sterke röntgenstraling werd gemeten.

- Ja, die invloed zal ongetwijfeld voorlopig rustgevend zijn in dier voege, dat zoveel mensen willen beslissen, dat er waarschijnlijk geen beslissing valt op werkelijk belangrijke gebieden, dus dat betekent voorlopig een adempauze. Maar ik dacht, dat we gelijktijdig - en dan moet ik een gissing wagen - in september/october 1976 die invloed weleens zouden kunnen zien inwerken in gesloten systemen. En dan denk ik aan Rusland en aan China. En dan denk ik, dat dáár, juist omdat alles bijna religieus is gefixeerd, grote verstoringen met mogelijk geweld kunnen ontstaan. Maar ik dacht niet, dat dat voor de hele wereld belangrijk was.

x Volgens verhalen zijn er Tibetaanse monniken die door diepe meditatie en concentratie in staat zijn, zich van de bodem te verheffen ofwel gewichtloos worden. Is dit mogelijk?

- Ja, levitatie is mogelijk. Maar de meesten van de monniken, die zeggen, dat ze het kunnen en het daarom niet meer hoeven te doen, liegen, dat ze barsten. Levitatie is mogelijk en is een uitvloeisel van een verrukkingstoestand, waarbij het eigen ik zijn zich-los-gevoelen-van-de-wereld manifesteert, door inderdaad wat omhoog te rijzen. Dat is iets, wat niet allen bij Tibetanen bestaat. Het wordt verteld over Brahmanen, het wordt zelfs verteld over de christelijke heiligen en ook dat bepaalde moslimse fakirs, zou ik ze willen noemen, dus ook dergelijke merkwaardige verschijnselen wel hebben geproduceerd. Het is net als een vuurloop, die zelden volledig echt is, maar dat in feite toch wel mogelijk is en soms voor komt.

x Laatste vraag, een beetje moeilijk gesteld. "Vaak zo moeilijk te onderkennen in hoeverre een spontaan handelen voortkwam uit intuïtie van karmische oorsprong en dus juist, - of uit een persoonlijk gewoontehandelen, gegroeid door de omstandigheden en situatie, dus uit eigen verlangen en geneigdheid..

- Ja, dat laatste zal altijd wel een rol spelen. Maar het woord karmisch bevalt me hier maar beperkt. weet U, karma zien de meeste mensen als het spoorboekje voor je leven. Dat is helemaal niet waar. Het betekent alleen je treinkaartje.

Het is dus zó: wanneer U leeft, dan doet U ervaringen op. Daarbij zit kennis, daar zitten ook geestelijke waarden bij, schuld bewustzijn, afwijzingen van bepaalde dingen, referenties daarvoor. Een deel daarvan breng je mee, als je op de wereld komt. Maar als je kind bent, dan ga je daar ook meteen mee aan het werk. Dus, wat U leeft, dat is altijd en op elk ogenblik het resultaat van Uw karma en niet alleen maar: iets, wat door het karma werd bestemd zonder meer, moet dus zo verder.

- Wanneer U intuïtief reageert, dan zult U over het algemeen inderdaad daarbij eigen onderbewustzijn inschakelen, U zult te maken hebben met Uw eigen emoties, - die spelen ook een heel grote rol bij de mens. Ik denk soms weleens, dat de mens in feite emotioneel handelt en zijn verstand dan later gebruikt om te verklaren, waarom hij het zo juist heeft gedaan.

Ik meen dus, dat karmische invloeden in die intuïtie door de vorming van de totale persoonlijkheid invloed hebben, maar niet als afzonderlijk optredende waarden. Ik meen verder, dat alle geestelijke invloeden bij intuïtie kunnen optreden en een betekenis kunnen hebben, maar hierbij is de eigen gevoeligheid en het geestelijk niveau van de mens dus van groot belang.

Wanneer U denkt, dat U uit gewoonte hebt gehandeld of op zuiver materieele drijfveren uit Uw intuïtie, vraag ik me af, of dat nu zo erg is. Per slot van rekening, als U niet intuïtief handelt, doet U het in feite meestal ook. Er is dus niet veel veranderd. U hebt alleen sneller beslist en daardoor niet de kans gehad, voor U zelf, datgene, wat U ging doen, van te voren goed te praten. Dat kan je achteraf altijd nog proberen. En je kunt er mee verder gaan. Ja, dat is het geloof ik, wel. Commentaar?

Er zijn verder geen vragen meer, schriftelijk.

Intuïtie en impulsiviteit overlappen die elkaar niet voor een groot gedeelte?

Voor een groot gedeelte wel. Maar intuïtie is iets, wat uit het besef en aanvoelen zonder meer voortkomt, terwijl impulsiviteit vaak de neiging heeft, om zonder denken te handelen. Dat is ook de reden, waarom sommige grote mensen op aarde zo weinig handelen, op het ogenblik. Ze zijn namelijk niet impulsief, omdat ze bang zijn voor hetgeen hun impulsiviteit gaat scheppen. Daarom scheppen ze liever óp, dan impulsief iets te scheppen.

De kwestie is, geloof ik, gemakkelijk als volgt te omschrijven: impulsiviteit is de gewoonte van: te handelen volgens eerste aandrang. Intuïtie is de neiging, om, afwijkend van de norm, te reageren op of te zien naar verschijnselen in de omgeving. De impulsiviteit is dus een daad-impuls, terwijl de intuïtie in feite allereerst een oordeelsimpuls is.

In hoeverre acht U het juist omwils, om onmiddellijk handelend op te treden zonder?.... Zou je dat percentsgewijs uit kunnen drukken?

Nou, wow, wow. Ik zou het zo dan zeggen: wanneer je dus zonder nadenken pleegt te handelen, is je mogelijkheid tot juist handelen beperkt, en ligt gemiddeld op ongeveer 30%. 't Kan iets minder zijn, maar goed, geef ze een kans. Wanneer je overlegt handelt, is de kans, dát je handelt aanmerkelijk minder. Je mist dus dan ongeveer 30% van je kansen. En dat wil zeggen, dat de zaak ongeveer in evenwicht ligt. Maar je kunt met zekerheid dit stellen: Het is beter, om verkéerd te handelen dan niét te handelen. Want hij, die niét handelt, zal nimmer léren, wat zijn voorstelling omtrent het handelen in feite betekent. En daarom voel ik meer voor een mens, die mijns inziens te snel en onoverlegt impulsief reageert. Ik voel zeer veel voor de mens, die zijn intuïtieve gevoelens omzet in praktische waarden, en ik voel maar heel weinig voor de mensen, die zó voortdurend het voor en tegen blijven overwegen, dat ze op den duur te zwaar wegen in hun gedachten, om nog enige beweging te vertonen.

Nog in aansluiting op de vorige vraag - als ik nog even mag - ik vind toch niet, dat verstandelijk beredeneren achteraf van emotionele daden of gevoelens of onuitgevoerde gevoelens onjuist is?

Ik zeg niet, dat het altijd onjuist is, maar ik zeg, dat het zelden nuttig is. Waarom? Dat zie ik nog niet zo duidelijk.

Dat zal ik U precies vertellen. Omdat, wanneer je iets gedaan hebt en je bent er tevreden mee, je weinig behoefte hebt om het verder te beredeneren. Wanneer je dus gaat beredeneren, is het meestal, omdat je niét geheel tevreden bent met hetgeen je gedaan hebt. En dan zul je jezelf over het algemeen aan willen praten, dat je ontevredenheid minder reden heeft, dan je in feite voelt. En daarmee maak je dan weer de fout, de beoordeling van je eigen harmonische toestand ná een gebeuren te onderschatten en daardoor te komen tot een vergroting van disharmonie, waar een herwinnen van harmonie mogelijk zou zijn.

Ja. Het wordt zo vaak tot een gewoonte, te beredeneren wat je doet en wat je niet doet. Mijns inziens is het goed...

Mag ik, mag ik even een opmerking maken? De mens doet me denken aan iemand, die een hamer koopt, omdat hij een timmerman nodig heeft. Hij denkt namelijk, dat hij met de rede alles oplost. Terwijl de rede slechts het werktuig is, waardoor wij in staat zijn, hetgeen wij gevoelen gestalte te geven. U kunt van mening verschillen, hoor.

Dat zal ik ook doen.

Nou ja, ik heb ook mijn eigen stokpaardje. We hebben geloof ik niet véél tijd meer. We doen nog één vraag en dan gaan we sluiten.

Schriftelijke vragen zijn er niet meer.

Is het stadium, waarnaar uiteindelijk gestreefd moet worden, is dat eigenlijk nog noodzakelijk, dat je dus op een gegeven moment geïncarneerd wordt? En is dat in één keer te halen of is dat in meerdere incarnaties of is het soms ook mogelijk om het te halen zonder te incarneren?

Ik geloof, dat alle mogelijkheden bestaan. Ik heb natuurlijk de neiging om te zeggen: je sult wel meerdere keren moeten incarneren, want dat heb ik óók gedaan. Maar het blijkt dus, dat het stadium, waar U over spreekt, is, het bereiken van een evenwichtigheid, waardoor je voortdurend contact met een voortdurend groeiend deel van de kosmos op kunt nemen, zonder daarbij je evenwicht of je vermogen tot erkennen te verliezen. Daar gaat het om. En er zijn geesten, die dit kunnen doen zonder incarnaties in dematerie, maar dat betekent wel: bepaalde stadia van ontwikkeling in de geest doormaken. Het lijkt mij mogelijk, om het in één menselijke incarnatie te volbrengen, al lijkt het mij heel erg moeilijk, maar de praktijk schijnt mij uit te wijzen, dat de doorsnee-mens - dus de entiteit, die via de menselijke weg de bewustwording probeert te bereiken - aan enkele incarnaties maar zelden genoeg heeft. Is dat al voldoende?

x Ja. Dan is er nog een vraag, die daar eigenlijk bij aansluit: ...

- Nou, die zal ik dan als B-vraag beantwoorden.

x Als mens, daarmee bedoelt U dus niet: alleen maar op deze planeet, maar dat kan overal in het heelal zijn.

- Ja. "Mens", daar hebben wij bij ons zo'n geldende definitie voor, zo'n omschrijvingje. Wij zeggen dus: "Mens" is een wezen, dat, levende in de materie, hoe en waar dan ook, in staat is een besef voor zijn omgeving op te brengen en gelijktijdig besef voor zichzelf, als staande in die omgeving en deel van de omgeving, zonder slechts vanuit zichzelf tot een beoordeling van het hem omringende te komen.

x Dat is mooi.

- Mooi. En aangezien er geen C-vragen worden toegediend, zal ik mij verheffen en dan gaan we nog even een "schoon woord" doen. Geef mij maar drie woorden en ik zal zien, of er wat van te maken valt.

x Intuïtie! Wonder! Kinderen!

- Nou, ik zou zeggen: De intuïtie van de kinderen is voor de volwassenen een wonder.

Maar luister:

Ik ken regels

Regels omringen mij

Regels zijn uiterlijkheid, waarin in voortbesta

Ik onderga de regel als ijzeren wet.

En toch ontzet soms iets in mij een intuïtie

Voor een ogenblik de tralies even

Even ben ik vrij.

Even leef ik, wat ik zelve ben

Ontheven van de regel,

Die mij maakt tot slaaf en dwaas.

Even ben ik als een kind

Even zie ik heel de wereld weer

In dat vreemde, lichte waas,

Waar in morgen altijd de belofte is

Nimmer de dreiging.

Waar in het leven is: bestaan én ondergaan

En recht en onrecht zijn

Dat wat ik zelve wil en zelve ben

Ofschoon 'k erken, dat er machten zijn, boven mij verheven

Verzet ik mij in stilte

En werp mijn eigen wensen tegen, zelfs de totaliteit.

Het wonder van het ogenblik

Het scheuren van de voorhang

Gaat voorbij.

Ik voel mij weer gevangen in de vaste wetten en de regels.

Even zijn gedachten mij nog vrij

Maar 't wonder is vergaan

Ik zie mijzelve weer, geketend door de regels, staan

En slepend voortgaand door een leven

Tot ik in mij besef

Dat 'regel' is de band, die zelf ik aanvaardt

Ik ben de eeuwigheid, bestaande eeuw'ge

17

Daaron wordt ik geketend dan
Als dansbeer rondgeleid
Door regels! regels! regels!
Laat mij herboren zijn in mij
Mijn geest, die van een kind,
Dat in het wonder van de wereld
De vrijheid voor zichzelf vindt.

't Is voorbij. Het is natuurlijk idioot, als je als oude man zegt: kon ik maar weer een kind worden. Dan zeg je: die ouwe wordt kindsch. Maar onthoudt één ding. Zoals Jezus heeft een keer gezegd: Zo gij niet wordt als deze kleinen zowaar, gij zult niet ingaan. Het Koninkrijk Gods is de vrijheid, waarin de regels niet zijn, omdat de Liefde de enige regel is. En dan moeten we kind zijn, om zonder regels te kunnen leven van dag tot dag, gedragen door onze liefde voor het leven, onze liefde voor het Zijnde en voor de wonderlijke krachten, die ons uit het Zijnde ontmoeten.

Dit was dan de afsluiting, vrienden, Goedenavond.